Paul Csavdari

Blestemat este oricine atârnă pe lemn?

Cum să faci dintr-un nevinovat un vinovat: îl atârni de lemn

Aceasta este „evanghelia” lui Pavel. Dintr-un text el face o întreagă teologie despre Dumnezeu care blestemă fără discernământ.

Nu mai contează fapta, nici vinovăția, nici adevărul. Contează poziția trupului. Atârnarea devine semnul absolut al blestemului, locul unde Dumnezeu încetează să judece și începe să reacționeze.

Pentru Pavel, cuvintele din Deuteronom nu sunt o lege omenească, ci o promisiune divină, o juruință solemnă. El citește textul ca pe un angajament asumat de Dumnezeu însuși:

- „Dacă vreți să blestem pe cineva, puneți-l pe lemn — și Eu îl blestem fără discernământ.”

Aceasta este „taina” lui Pavel: locul în care Dumnezeu își pierde discernământul. Lemnul devine spațiul în care dreptatea divină se suspendă, iar blestemul se execută automat. Dumnezeu nu mai cercetează, nu mai întreabă, nu mai distinge între vinovat și nevinovat. El devine mecanism.

De aici se vede cum gândește Pavel: pentru el, Dumnezeu e legat de propriul cuvânt ca de o formulă magică. Dacă a zis „blestemat este oricine atârnă”, atunci Dumnezeu trebuie să-l blesteme — oricine ar fi. Adevărul nu mai contează. Nici dreptatea. Doar textul.

Așa se construiește o teologie a reflexului, nu a conștiinței. Acolo unde Dumnezeu, în toată Scriptura, cere cercetare, martori și judecată dreaptă, Pavel introduce un automatism fără suflet. „Oricine” devine decret, nu criteriu.

Nu mai există discernământ. Există doar execuție.

Această idee îl pune pe Pavel exact în aceeași linie cu Sinedriul care L-a condamnat pe Isus. Ei gândesc la fel:

- dacă omul e atârnat, Dumnezeu l-a blestemat;
- dacă Dumnezeu l-a blestemat, omul e vinovat.

Dumnezeu devine astfel complice cu oamenii care comit nedreptatea. Oamenii răstignesc, iar El confirmă.
În loc să oprească nedreptatea, o validează printr-un blestem automat.

Aceasta e imaginea absurdă a unui Dumnezeu care participă la crimă și o numește „planul Său". Dar exact aici Evangheliile îl contrazic pe Pavel. Iuda înțelege primul că logica asta e mincinoasă. El spune: „Am păcătuit, am vândut sânge nevinovat." Dacă ar fi gândit ca Pavel, n-ar fi avut niciun motiv să se spânzure. Ar fi zis: „Dacă Isus a ajuns pe lemn, Dumnezeu l-a blestemat." Dar el nu spune asta. El recunoaște nevinovăția Sa. În clipa în care preoții se ascund în spatele Legii, Iuda se trezește moral.

La fel și tâlharul de pe cruce: în timp ce stă atârnat, spune limpede – „Noi pe drept suferim, dar Acesta n-a făcut niciun rău."

Aici se prăbușește toată teologia lui Pavel. Nevinovatul rămâne nevinovat, chiar și pe lemn. Blestemul nu îl atinge. Lemnul nu poate schimba adevărul moral.

Dar Pavel merge mai departe: el declară că Dumnezeu „a făcut să cadă asupra Lui păcatul nostru". Cu alte cuvinte, Dumnezeu a crezut că pe cruce suntem noi, păcătoșii.

Aici începe minciuna perfectă: nu contează ce se vede, contează ce se crede.
Știm că pe cruce este un Nevinovat, dar trebuie să credem că este blestemat.

Știm că Dumnezeu n-ar blestema un drept, dar trebuie să credem că L-a blestemat — ca să ne mântuiască.

Așa se construiește lumea lui Pavel: o lume în care credința înlocuiește realitatea, iar minciuna devine act de credință.

Nu mai trăim în ce e adevărat, ci în ce „trebuie crezut". O religie a consensului împotriva evidenței. O înțelegere colectivă de a nu mai gândi.

De aici vine totul: automatismul blestemului, lipsa de discernământ, anatema aruncată asupra oricui întreabă. „Dacă cineva vestește altă evanghelie, să fie anatema." Exact același reflex: fără judecată, fără cercetare, fără excepție.

„Oricine" devine instrumentul prin care se ucide discernământul. Și totuși, în toată Scriptura, Dumnezeu cere exact opusul:

- „Cercetează bine lucrul."
- „Nu ucide pe cel nevinovat și drept."
- „Judecați cu judecată dreaptă, nu după aparență."

Pentru Pavel, toate acestea sunt anulate. În locul discernământului, el pune formula. În locul dreptății, reflexul. În locul conștiinței, textul.

Prin urmare, crucea, pentru el, nu e locul dreptății, ci locul unde Dumnezeu și-a pierdut discernământul. Acolo, Dumnezeu nu mai știe pe cine blestemă. Crede că blestemă păcatul, dar blestemă nevinovăția. Crede că reabilitează omul, dar confirmă crima.

Aceasta este adevărata „taina" a lui Pavel: un Dumnezeu care reacționează fără să judece, care face din nedreptate un instrument al mântuirii și din lipsa de discernământ o doctrină sfântă. Iar credința devine, în logica lui, actul suprem de necugetare:

- să știi că e fals și să crezi totuși că e adevărat.
- Să știi că e nevinovat și să spui că e blestemat.
- Să știi că Dumnezeu e drept și să crezi că a fost nedrept ca să ne facă bine.

Așa se ajunge la absurdul total: Dumnezeu greșește și devine mântuitor prin greșeala Lui. Îl blestemă pe Cel drept, îl învie ca să repare, și prin asta ni se spune că trebuie să credem în greșeală ca înțelepciune.

Dar Dumnezeul lui Isus nu e așa. El nu blestemă pentru că „așa scrie". El nu reacționează la semne, ci la adevăr.
El nu își pierde discernământul nici pe lemn, nici în moarte. Isus pe cruce nu confirmă blestemul, ci îl desființează. Prin tăcerea Lui, Dumnezeu recuperează discernământul pe care teologia lui Pavel i-l răpește.

Crucea nu e locul unde Dumnezeu devine orb, ci locul unde omul e pus față în față cu propria orbire.

Adevărul e simplu: nu Dumnezeu și-a pierdut discernământul, ci Pavel.
Și toți cei care i-au crezut teologia trăiesc încă în acea pierdere — o lume unde a gândi e erezie, iar a crede minciuna e virtute.